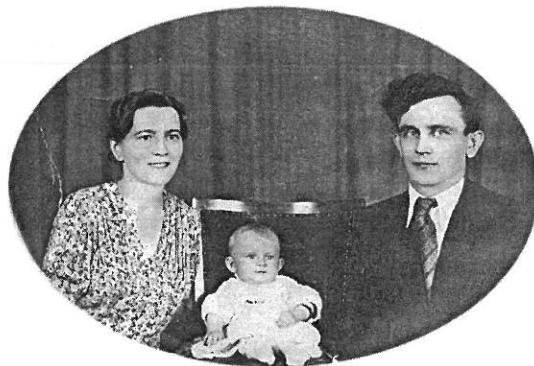

Egy élénk szemű, fiatalos mozgású asszonyt pillantunk meg, aki munkáját félbe hagyva jön felénk. Ő lenne az, akit keresünk? Nem látszik többnek 75 évesnél! Még bemutatkozni is elfelejtünk a csodálkozástól. Ő is meglepődik, de amikor előadjuk jövetelünk célját és átadjuk a születésnapi ajándékot, meghatódva köszöni meg a figyelmességet. Szó szót követ és kiderül, hogy az ő lánya az a Galla Györgyné (Kati), aki a kézimunka-klub tagja, és munkáit már több alkalommal bemutattuk a Tárnokhírben. 2000 szeptemberében költöztek Tárnokra Sashalomról, Budapest XVI. kerületéből. Hirdetés útján találtak rá a házukra, amit rendbe tettek és kényelmesen berendeztek.

Emi néni 95 évét meghazudtoló módon él leányával és vejével. Rendkívül aktív, nemcsak magát látja el, de a családnak is sokat segít. Elmosogat,

kiteregeti a ruhákat, és olyan gyönyörűen vasal, hogy a lánya sem tudja ebben utánozni. S még nem használ szemüveget! Vajon minek köszönheti ezt a jó erőnlétet és egészséget? Elmondása szerint 12 éves kora óta folyamatosan dolgozik, nem érzi feleslegesnek magát, mert tudja, szükség van rá, és számítanak a segítségére. Íme a hosszú élet egyik egyszerű receptje.

Pedig őt sem kímélte a sors. 17 évesen férjhez ment, és 21 éves volt, amikor férjét elvitte az akkor népbetegségnek számító morbus hungaricus (magyar betegség), a tüdővész. 32 éves korában ismét rászánta magát a házasságra, de ezúttal sem volt szerencsésebb, mert férje ott veszett a

Emi néni és szülei

fronton, a Don-kanyarban. Másfél évi együttélésük gyümölcse az 1942-ben született Kati, akit egyedül nevelt fel, és fodrásznak taníttatott. Emi néni szakácsnőként kereste kenyerét egy szociális otthonban nyugdíjazásáig.

Legkedvesebb elfoglaltsága a televíziózás, de csak a TV2 műsorát nézi szívesen. Minden érdekl, még a sport is le tudja kötni. Két unokája két dédunokával ajándékozta meg. Beszélgetésünket azzal fejezte be, hogy a jó Isten mindent megadott neki, amit kért.

Úgy érezzük, szándékunk megvalósult. Sikerült örömet szerezniünk ezzel az egyszerű gesztussal, nemcsak e két idős embernek, hanem magunknak is.

Boldog születésnapot Paula néni és Emi néni!

Dr. Gergely Istvánné

Tudósítónk jelenti a 7. b-ből

Kibújtak a tulipánok és a nárciszok a hideg földből, végre egy kis napsütést is hozott a március, ami igazán kellett már a hosszú tél után.

A 7. b a téli hideg szombat délutánokat sem hagyta veszendőbe, ugyan is ilyenkor a *KI MIT TUD?*-ra való felkészüléssel töltötte az időt.

Kemény munka áll mögöttünk, mivel osztályfőnökünk, Várhelyi Mária, betegsége miatt az idén sem tudott részt venni a betanításban. Ennek ellenére mi összefogtunk, és az elszántság erejével két jelenetet tettünk versenyképpessé. *Móra Ferenc A kis bicebóca* című novelláját és egy igaz történetet is feldolgoztunk, melynek valódi szereplőit meghívtuk az előadásra, hogy véleményezzék, mennyire tudtuk reprodukálni érzéseiket.

Sajnos Marika néni nem tud eljönni, hogy láthassa milyen összetartó osztálya van, de tudjuk, hogy lélekben velünk lesz és szurkolni fog nekünk.

Sokkal nagyobb kihívás ez nekünk, hiszen más osztályoknak lényegesen könnyebb dolga van, csak a kész szöveget kell megtanulniuk, az osztályfőnökük elkészíti a koreográfiát és a díszleteket. Mi mindezt egyedül, nagy nehézségek árán szenvedtük ki, ezért nagyon reméljük, hogy legalább valamiféle kisebb sikert elértünk.

En egy verssel is készültem, mégpedig *Mécs László: A királyfi három bánata* című gyönyörű költeménnyel.

Ezt a verset nem a közönségnek, nem is a zsűrinek fogom szavalni, hanem az édesanyámnak, mert nem tudom elmondani saját szavaimmal, hogy őt mennyire is szeretem.

Az 1848-as eseményekre emlékezünk minden év március 15-én, az iskolai műsort az idén 7. b osztály adta. Osztályfőnökünk betegsége itt ismét akadályozta a zökkenőmentes munkánkat, hisz egy kicsit későn kezdtük, ennek az lett a vége, hogy több tanár tanította be, mindegyik különböző módon. A felkészülést hátráltatta az influenzajárvány is. Nagyon szeretettük volna, ha egy színvonalas előadás tudunk bemutatni, amely egy kis baktól eltekintve sikerült is.

Az osztály minden tanulója tiszta szívből Várhelyi Máriának most már nem jobbulást, hanem teljes felépülést kíván. Brandeis Györgyné Judit néninek pedig köszönjük, hogy szárnyai alá vette az osztályt, és megtesz mindent, hogy egyengesse haladásunkat a tanulásban. Még kirándulni is elvisz bennünket, ezzel kiváltképp megörvendeztette a 7. b tanulóit.

Megragadom az alkalmat, és ezúton szeretném értesíteni a volt osztálytársaimat, akiket Bercziné Berki Cecília tanított alsóban, hogy május 13-án 3 órától osztályfőnöki órát tartunk a falusi iskolában. Kérem, aki csak teheti, jöjjön el!

Nyilas Árpád

Tudósítónk jelenti a 3. c-ből

A tél vége arra jó, hogy a farsangi mulatsággal elriasszuk a hideget.

A falusi iskolában is rendeztünk egy kis farsangi mulatságot, mindenki különböző jelmezbe öltözött. A bemutatkozó felvonuláson a 3. c minden tanulója egy kis versikét is mondott. Utána játszottunk, táncoltunk és persze ettünk-ittunk. A kiszababát is meggyújtottuk, de a telet így sem sikerült elűzni.

A tavaszt csak a március 17-i szavalóverseny hozta meg, osztályunkat én képviseltem nem kis sikerrel, ugyanis különdíjat kaptam a szépen előadott és legjobban átélt szavaltat címén. Mivel először voltam versmondó versenyen, ez a dicséret nagyon feldobott, és most még jobban szeretem a versmondást.

Nyilas Lehel